

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku S. G. i A. G.
przy uczestnictwie B. P. i J. S.
o zasiedzenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt III Ca 468/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Nowym Sączu oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w Zakopanem z dnia 4 grudnia 2014 r., którym oddalony został ich wniosek o stwierdzenie nabycia w drodze zasiedzenia z dniem 1 stycznia 1975 r. własności nieruchomości położonej w Z., oznaczonej jako działka nr 24/1, objętej opisaną księgą wieczystą, w której jako właścicielki wpisane zostały uczestniczki.

Wnioskodawcy w skardze kasacyjnej powołali obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania podstawy objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyli z koniecznością opracowania wytycznych,

w zakresie dokonywania oceny dowodów, uregulowanej w art. 233 § 1 k.p.c., które powinny obowiązywać sądy obu instancji. Za oczywistością skargi kasacyjnej przemawia niezbadanie przez Sądy z urzędu, kto faktycznie „zasiedział” wskazaną nieruchomość i kiedy to nastąpiło. Sąd drugiej instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych, zwłaszcza dotyczących błędnego określenia terminów posiadania nieruchomości działki, jak też nie wyjaśnił przyczyn przyjęcia złej wiary po stronie wnioskodawców.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z podstaw objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wskazanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia istotnego zagadnienia prawnego, z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia

22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Sformułowane przez skarżących wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Oczekiwanie na opracowanie przez Sąd Najwyższy wytycznych określających zasady dokonywania przez sądy powszechne oceny dowodów, o jakiej mowa w art. 233 § 1 k.p.c., stanowi wyraz niezrozumienia istoty orzekania, ponieważ zmierza do niedopuszczalnej ingerencji w niezawisłość sądu. Jeżeli natomiast intencją skarżących było doprowadzenie do kontroli dokonania oceny dowodów przez Sąd drugiej instancji, to jest ona niedopuszczalna, stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. Nie ma argumentów wskazujących na spełnienie wymagań przewidzianych dla powołanej przyczyny.

Ugruntowane zostało w orzecznictwie jednolite zapatrywanie przyjmujące, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest podanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącej. Analiza wniosku i jego argumentacji, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia, nie pozwala na przyjęcie, iż stanowi ono konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, które współkształtowały jego treść.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z powyższych Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.